

Slyngemaskinen på godt og ondt

Honningslyngemaskinen blev opfundet i året 1865 af Major Francesco von Hruschka, der blev født i Mähren i 1815. Det var en af de store opfindelser, der kom biavlens til gode. Det skete ved et tilfælde, idet von Hruschka's søn en dag skulle bære en kurv, hvori han havde lagt nogle honningstavler og ombundet kurven med et stykke reb, muligvis til en kunde. Ligesom vi gjorde som børn med en spand fyldt med vand, svingede han kurven rundt i rebet. Derved kom centrifugalkraften i funktion og honningen flød ud af cellerne.

Om sønnen fik skældud melder historien i "HÅNDBOG I BIAVL" intet om, men det slog von Hruschka straks, at det måtte kunne lade sig gøre at konstruere en maskine, hvori honningstavler blev placeret og

ved omdrejning at få honningen slynget ud af cellerne, efter at forseglingen var fjernet først. Som sagt så gjort.

De første maskiner var ret simple og kunne, for at der skulle være ligevægt, kun rumme to tavler, og efter opfindelsen er der konstrueret maskiner, der kan udslynge langt flere tavler, i dag med elektriske motorer. Det var en genial opfindelse, som for de fleste biavlere i dag hører med til deres udstyr. Men det er et dyrt redskab for nybegyndere. Derfor ser man ofte, at man tilbyder nybegyndere, at de kan få deres honning slynget hos en erfaren biavler eller med en fælles slyngemaskine i en lokal forening

Sådan har det også været i tidligere tider, hvor en "Bikonge" tilbød at slynge biavlernes honning. Slyngningsdagen blev aftalt i forvejen, hvorefter alt blev gjort klar, og slyngningen kunne gå i gang.

Når man var færdig det første sted, tog man hen til det næste og så fremdeles, indtil man var færdig.

Først da blev maskinen gjort ren, hvilket man af praktiske grunde undgik, da man gik fra sted til sted.

Det blev på samme måde praktiseret nogle steder, da jeg som bisygdomsinspektør kom med på de såkaldte egnsundersøgelser sidst i halvtresserne. Ligeledes i en landsby her i min hjemegn. En pensionist, der havde god tid nu til at tage sig af den slags ting, gik i gang, og det var alle biavlere i byen glade for, da mange var landmænd og havde travlt med at høste korn.

Men så kom regnskabet's time. Ikke fordi han skulle have betaling for arbejdet, jeg mener man klarede det med en kop kaffe og en god cigar,

men året efter var alle bifamilier i landsbyen smittet med ondartet bipest. Dog gik én, der boede lidt udenfor byen og som selv havde slynget sin honning, fri.

Under egnsundersøgelserne, hvor jeg startede hos en "Bikonge", oplevede jeg det samme, idet alle hans bifamilier var døde. Da jeg kom til hans nabo og derfra blev vist videre til den næste, fandt jeg bipest i alle de bigårde, han havde besøgt og slynget honning for.

Hvis nu slyngemaskinen var blevet gjort grundig ren og skoldet, havde der ikke været nogen fare, men gør man det? Det må jeg desværre sige,

at jeg ikke har oplevet de steder, hvor jeg har været, og hvis man ikke gør det, og en bifamilie har været smittet, kommer alle tavler gennem honningresterne fra en ikke rengjort slyngemaskine i forbindelse med pestsporerne. Da man tillige genbrugte de små magasintavler fra år til år, kan man opleve katastrofen, når magasinerne igen skulle i brug til næste sæson, hvor pestsporerne kan overleve. Derfor siger erfaringerne, at alle biavlere bør have deres egen slyngemaskine, hvis man vil undgå den fare og katastrofe, at bierne uddør i et stort område.

Albert E. Paulsen, Haderslev